కస్తూరి కన్నడ కథలు

– చందకచర్ల రమేశ్ బాబు

కోవిడ్ పరిస్థితుల్లో ఒక రోజు

శ్రీ నాగరాజ్ వస్త్రారే

అనువాదంః చందకచర్ల రమేశ బాబు

ఈమెను ఇలా కలుస్తానని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. అసలు ఇలా ఒక కలయిక అవుతుందని అనుకోను కూడా అనుకోలేదు. ఒకవేళ ఎదురెదురుగా కనబడితే మా మధ్య మాటలు పుడతాయనే ఊహ కూడా లేదు. ఏమాత్రం పస లేని ప్రేమకథ కలిగిన సినిమాలో లాగా, నాయికా నాయకుల కలయిక లేనిదే కథ ముగియదేమో అన్నట్టు, ఇలా అనుకోకుండా కలసింది, ఒక ఊహించిన చిక్కు ప్రశ్న లాగా – ఈమె. ఈ రోజు ఉన్నట్టుండి ఎదురైంది. అంతా తీర్చినా ఇంకా అంతో ఇంతో సశేషంగా మిగిలిన అప్పులా అనిపించింది.

అంతా చూస్తే ఈ సంఘటన అంతా ఏదో సినిమా స్క్రీన్ ప్లే రాయించినట్లుగా లేదు. అంత మాత్రం అనూహ్యంగా మాత్రం ఉంది. లేదా కొంతమట్టుకు అనూహ్యంగానే జరిగినట్టు అనిపించింది.

చారి అని నా క్లయింటు ఉన్నాడు — ఈ రోజు అతను, ఈమె కలసినట్టే అకస్మాత్తుగా, ఇలా ఒక మాట నాతో చెప్పి నాకు దిక్కు తోచకుండా చేశాడు. “ ఇప్పుడే ఈ ఆవిడ కలసింది. కానీ ఆమె నన్ను గుర్తుపట్టలేదు...” అని. చాలా సేపు మాటల్లో పడి, ముగించి ఇంకేం గుడ్ బై చెప్పాలనుకునే దశలో అతడు ఈ మాటను చెప్పి మెల్లగా నవ్వాడు. ఎందుకో తెలీదు. నా దేహం మనసూ రెండూ తల్లడిల్లాయి. సాక్షాత్తూ ఆ కోవిడ్డే నా ముఖానికున్న మాస్కును ఛేదించి దాడి చేసినట్టు ఫీలయ్యాను.

నిజం చెప్పాలంటే సమస్య చారి చెప్పినందుకు కాదు. అతడు చెప్పిన మా ఆవిడ గురించి.

సరే. ఇలా అకస్మాత్తుగా మర్మఘాతుకమనిపించే ఆ విషయమేమిటి అని మీకు కురచగా చెప్పేస్తాను. ఈ చారి నా పాత క్లయింట్ అన్నాను కదా. ఎంత పాతవాడంటే తనకు తానుగా వచ్చి మాట కలిపేవరకూ అతడు ఎవరని నాకు

తట్టలేదు. అంటే మరచిపోయేటంత పాతవాడయిపోయాడు. అదీకాక ఆస్పత్రి లౌంజులో వ్యాక్సిన్ క్యూలో ఉన్నప్పుడు అపరిచితుడొకడు రెండు గజాల అంతరాల నియమాన్ని ఉల్లంఘించి, ఇంకేం చెవిలోకి చొచ్చుకుపోతాడేమో అన్నట్టు గుసగుసగా చెప్పితే ఎలా ఉంటుంది ? ఈ మహమ్మారి కాలంలో కనిపించే మనుషులంతా మృత్యు దేవతలే అని అనిపిస్తారు కదా ? లేదా ఈ మహమ్మారి మన మెదడునే అలా జోకొట్టిందా ?

" వెల్ నెస్ కేర్" అనే కార్పొరేట్ హాస్పిటల్ ఫ్రంట్ డెస్క్ లో కూర్చున్న మాస్క్ ధారి లలనామణి ముందున్న గాజుతెర వెనకనుండే పెద్దగా నా ఆధార్ సంఖ్యను చెప్పి, నా వంతు నంబర్ తీసుకుని, తరువాత కుర్చీలో కూర్చోవాలా లేదా, కూర్చుంటే అంటువ్యాధి బారిన పడతానేమో అనుకుని నిలుచుంటే మంచిదనుకున్నాక ఎక్కడ నుంచోవాలో తెలియక అటూ ఇటూ చూస్తూ జేబులో చూసుకుని సానిటైజర్ మరచి వచ్చినందుకు తిట్టుకున్నాను. సరే. ఒక్కడుగు కారు వైపు వెళ్ళి తెచ్చుకుందాం అనుకుంటున్నాను – అంతలో ఇతడు నా వెనక వైపు నుండి భుజం తట్టి మాట్లాడించాడు. ఉలిక్కి పడ్డాను. వెనుక తిరిగి చూశాను. అలా చూస్తూనే ముఖానికున్న మాస్కును సరిచేసుకున్నాను.

" ఆర్కిటెక్ట్ శక్తి రైట్ ?" చావుకంటే దగ్గరగా వచ్చి ప్రశ్నించాడు. చావే ఒంటిని స్పర్శించినట్టయింది. అది చాలదన్నట్టుగా, ఆ మహానుభావుడి మూతిని మూసిన గాఢ కేసరి మాస్కు కంటికి కొట్టినట్టయి, నేరుగా చెవిలోకి దూరి గూటం గుదించినట్టయింది.

చెంగున కొద్ది దూరంజరిగి " ఎస్స్.."అన్నాను. కళ్ళు చికిలించి ఆగంతకుడి ముఖంలోకి చూస్తూ ఇంకో రెండు అడుగులు వెనకవేశాను.

నెరసిన జుట్టుకంటె ఇంకా నెరసిన గడ్డమున్న మనిషి. వయసు అరబై దాటుండొచ్చు. నుదుటి పైన కుడి కనుబొమకు పైగా కానీ కాసంత పాత గాయం మచ్చ కనిపించింది. కళ్ళలో ఒక విధమైన చురుకుదనం, ఏదో నిగూఢత్వం అనిపించాయి. ఆ కేసరి రంగు మాస్కుతో కలిపి ఈ మనిషి ఎందుకో ఖతర్నాక్ అనిపించాడు.

చూశాను. చూస్తూనే చూశాను.

తేరిపార చూశాను. కనుపాప చిన్నదిగా చేసి చూశాను. ఎవరని అంతుపట్టక కొట్టుకున్నాను.

" గుర్తు పట్టలేదనిపిస్తుంది" అన్నాడు అతను. ఒక అడుగు ముందుకు వేసి, తన నెరసిన గడ్డపు ముఖాన్ని ఎంతో కొంత చూపించినా– కొత్తగా అనిపించిందే కానీ, సుతరామూ ఎవరని గుర్తుకు రాలేదు. ఇది తెలుసుకున్న ఆ అపరిచితుడు " నేను కర్నల్ చారిని. రిమెంబర్ ?" అంటూ తన పేరుతో పాటు తన (ముఖ) పరిచయాన్ని చేసినా– పాడు మతిమరుపు నాలో అతడి పరిచయాన్ని పైకి తేలేదు. ఇంత జరిగాక అసలు పరిచయం లేదు అనడానికి కాస్త మొహమాటం అడ్డుపడి

" ఎస్ ఎస్. కర్నల్ చారి... హౌ ఆర్యూ?" అంటూ కరచాలనానికి చేయి చాపినా అది ఉత్త నటన అని నాకు అర్థమవుతూనే ఉంది. బహుశా అతడికీ అర్థమయి ఉంటుందేమో...... మనసులో " చెయ్యి పట్టుకుంటే ఏం ?"అనిపించినా

బయటికి కనబరచకుండా వెంటనే జాగ్రత్త పడి చేతిని వెనిక్కి లాగేసుకుంటూ “ఈ పాడు క్రిమి మానవ జాతి ప్రతిష్ఠనే పాడు చేసింది చూశారా ! చేయి కలిపే మర్యాదను కూడా లాగేసుకుంది.... బేసిక్ డెకొరమే లేకుండా చేసింది కదా “ అంటూ వెర్రి నవ్వు నవ్వి, వెనక్కు తగ్గి తన మాస్కును సరిచేసుకున్నాను.

కానీ, ఆ అపరిచితుడికి వైరస్ గురించిన నా మాటల పట్ల లక్షమే లేనట్టనిపించింది. “మీరు నన్ను గుర్తు పట్టనేలేదు. శక్తీ.....” అంటూ అక్కడే నిలబడి తన సందేహాన్ని కొనసాగించాడు.

నేను బకరా మాదిరిగా నిలుచున్నా, మహానుభావుడు తన కేసరి రంగు మాస్కుకు పూర్తిగా అంటే మరీ పూర్తిగా మ్యాచ్ అయ్యేలా ఉన్న కేసరి రంగు ప్యాంటునే తొడుక్కొని ఉండడాన్నిచూసి, అదేదో భయాన్నీ, మతి చెడిన సంతోషాన్నిజతగాఅనుభవిస్తూ ముందడుగు గురించి ఆలోచించసాగాను.

“ డు యు రిమెంబర్ మిసెస్ శార్వరీ చారి అట్లీస్ట్ ?” సదరు చారి మహాశయుడు చివరకు ఇలా, తన గురించిన మరొక క్లూ ఇచ్చాడో లేదో నాకు వెంటనే ఎవరని తట్టింది. వర్షాకాలపు నల్లని మేఘాలలో మెరుపు మెరిసినట్లయి తోచింది. అంటే.... అంటే..... ఈయన శార్వరి చారి భర్తా ? ఇంతకు ముందెప్పుడూ చూసినట్లే లేదు... అనుకుంటూ వాడి ముఖచర్యలను వివరంగా వెతికేటప్పటికి, అతడు మళ్ళీ ముసుగేసుకుని తన సగం సగం గురుతుల్ని ఆ కేసరిలో దాచేశాడు.

సరే. ఈ శార్వరి చారి నేను ప్రాక్టీసు మొదలుపెట్టిన కొత్తలో నా పనితో పాటే చాలా ముడిపడిన పేరు. ఈమె వైట్ ఫీల్డ్ (బెంగళూరులో ఒక లొకాలిటీ పేరు) దాటి “ పామ్ మెడోస్” అని పేరున్న ఒక గేటెడ్ కమ్యునిటీలో, ఆ కాలంలోనే రెండొందల యాభై చదరాల ఇల్లు కట్టించింది అంటే ఆమె వైభవం లెక్కెయ్యొచ్చు. విశాలమైన ఇల్లు, అంతే పెద్ద లాన్ గార్డెన్, ల్యాండ్ స్కేప్ ఉన్న ఆవరణ. లోపలున్నప్పుడు కూడా ఆకాశానికి తెరుచుకున్నట్టుండే ఫ్రీ ఆర్కిటెక్చర్. ఆ ఇంటి డిజైన్ కు నాకు జాతీయ పురస్కారం కూడా లభించింది. ఇంకో మాట చెప్పాలంటే అప్పటిదాకా దోగాడుతున్ననా ప్రాక్టీసు ఒక్కసారిగా లేచి తిరిగింది ఈ ప్రాజెక్ట్ తరువాతే. డబ్బులకు డబ్బులు. పేరుకు పేరు. జంటగా వచ్చాయి.

“ ఓహ్ మిస్టర్ చారీ ! లాంగ్ టైమ్....” అంటూ లేని నవ్వు మొహం మీద తెచ్చిపెట్టుకున్నాను.

“ కర్నల్ చారీ ....” కనొబొమల్ని ముడివేసి నన్ను సరిదిద్దాడు.

“ ఎస్. ఎస్. కర్నల్ చారీ...” జాగ్రత్తగా నా సంబోధనను దిద్దుకున్నాను. “ ఎన్ని సంవత్సరాలైంది మిమ్మల్ని చూసి.... ఏంటి కథ ? ... హోప్ ఆలీజ్ వెల్..”

“ అవును. మనం ఇంతకుముందు కలిసింది నైన్టీన్ నైన్టి ఎయిట్లో.. అంటే లెక్కేసుకోండి. ఇరవై మూడు, ఇరవై నాలుగు సంవత్సరాలు.. కదూ “

“ అవునవును.”

" హౌ ఆర్ థింగ్స్ విత్యూ ?"

" సో ఫార్ సో గుడ్. సర్వైవింగ్.... ఈ పాడు వైరస్ కారణంగా కాకపోతే వేరే కంప్లెయింట్ లేదు...."

"ట్రూ...." అంటూ చారి, ఉన్నట్టుండి ఏదో గుర్తుకొచ్చినవాడిలా" అవును. మీకు అంకితా తెలుసు కదా. అంకితా సహస్రపుత్రే.... షి ఈజ్ మై నీస్... నా చెల్లెలి కూతురు" అన్నాడు.

నేను " అలాగా " అని మాట్లాడకుండా ఆశ్చర్యం ప్రకటించాను.

ఇక అంకితా అనే ఇరభై రెండు సంవత్సరాల అమ్మాయి నా అఫీసులో ఇంటర్న్ షిప్కి చేరింది. ఈ పెండమిక్ కంటే ముందు. అంటే కోవిడ్ గురించిన మొదటి లాక్ డౌన్ ఆరంభమైనప్పుడు. అప్పుడే ఆమె ఆరునెలల ట్రైనింగ్ అయిపోయింది. సహస్రపుత్రే ఆ అమ్మాయి ఇంటి పేరు. " వెయ్యి పిల్లల తల్లి" అని నా ఆఫీసు వాళ్ళంతా అమ్మాయిని ఏడిపించేవారు.

" ఐసీ.. అంకితా, ద మదర్ ఆఫ్ ఒన్ థౌసండ్ కిడ్స్...." నేను తమాషా చేయసాగాను.

" ఓహ్ శక్తీ.... ఇది చాలా పాత జోకు.." అంటూ నవ్వుతూనే కినుక ధ్వనితో అన్నాడు కర్నల్ చారి. దీనికంటే ముందు, తన ఘన ముక్కుపుటాల్ని చూపించిన మాస్క్ ను పైకనుకుని సరిచేసుకున్నాడు. దాని కేసరి రంగు ముక్కులోపలి బ్రహ్మాండానికి కూడా సోకినట్టనిపించింది.

" రైట్ కర్నల్... " నేనే వేరే విషయన్ని ప్రస్తావిస్తూ..." మిసెస్ శార్వరి చారి ఎలా ఉన్నారు ?"

ఈ ప్రశ్నతో కర్నల్ చారి మొహంలో కనిపించీ కనిపించని ఇబ్బంది కనిపించింది. లేదా నా కలా అనిపించిందేమో? ఈ మధ్య, ఆ రోజులలో అంటే మిసెస్ శార్వరి చారి నాతో కాంటాక్ట్ ఉన్న రోజుల్లో, ఆమె వెనకా ముందూ భుజానికి వేలాడుతున్న బేతాళుడిలా వెంటపడుతున్న ఇద్దరు కవలలు గుర్తుకు వచ్చి

" ఔను. మీ కూతుళ్ళు ఎలా ఉన్నారు?" అని అడిగాను.

" వెల్... దె ఆర్ మ్యారీడ్ " చారి కళ్ళు ఒక్కసారిగా చమక్కుమన్నాయి. " ఇద్దరికీ రెండు సంవత్సరాల క్రితం పెళ్ళయింది. పెద్దది బాలిలో ఉంది. చిన్నది కొలాంబో..... ఇద్దరికీ ఒక్కొక్క సంతానం..."

" ఔనా ! అంతా నిన్న మొన్న జరిగినట్టుంది " నా మాటల్లో కృత్రిమ ఆశ్చర్యాన్ని ఒలకబోసి అన్నాను.

" ఎస్. టైమ్ జస్ట్ ఫ్లైస్ యు నో...." అన్నడు కర్నల్ చారి. దాని గురించే ఇంకా ఏమో చెప్పబోయేంతలో, నేనే అతడి సంభాషణను తుంచుతూ " అలాగయితే, అంత పెద్ద ఇంట్లో మీరిద్దరే ఉంటున్నారా?" అంటూ టక్కున అడిగేశాను. అడిగిన తర్వాత ఎందుకు అడిగానా అనిపించింది.

అన్నిటికీ ముందు కర్నల్ చారి మొహంలో కొద్దిగా కంగారు కనిపించింది. కంగారును కప్పిపుచ్చుతూ " వెల్. వి జస్ట్ స్ప్లిట్ రిసెంట్లీ.... యునో. ఈ పెండమిక్ ప్రారంభమవడానికి ముందు.. విడిపోయాం..." అంటూ ఉన్న విషయాన్ని

చాలా నేరుగా నిర్భావుకంగా చెప్పేశాడు. కొద్దిగా ఆగి " మనసు విశాలమయితే ఇల్లూ విశాలమే అనిపిస్తుంది.... శక్తీ " అంటూ నేనడిన ప్రశ్నకంటే పెద్ద సంజాయిషీనే తన బదులుకు జోడించడం జరిగింది. " ఆక్చువలీ ఎస్...... మేమిద్దరమే ఉంటాము. నేను, నా కుక్క జోయా... ఇద్దరే" అంటూ ఇంకో కొసరు మాట కూడా జోడించాడు. ఈ అన్నీ మాటలూ వెంటవెంటనే చెప్పి చివరికి నిరాశగా నిట్టూరుస్తూ, ఆకాశం వైపు ఒకసారి చూసి, ఇంకా ముందేమి జరగనుందో అన్నట్టు చూడ్డమూ జరిగింది.

ఈ శార్వరి చారి,కర్నల్ చారిలు తమ ఇద్దరు అమ్మాయిలు పెళ్ళిచేసుకుని, ఒక్కొక్కర్ని కని, వీళ్ళని అవ్వా తాతలను చేసిన తర్వాత కూడా విడిపోయారనే సంగతి నన్ను కలచివేసింది. జీవితంలో కావలసినదంతా ఉండీ లేదా కావలసినదాన్ని దక్కించుకునే స్తోమత ఉండీ, ముసలితనానికి కొద్దిగా ముందు వయసులో విడాకులు తీసుకోవాలసిన అవసరమే నాకు విచిత్రమనిపించింది. అదీ కాకుండా– ఆమె ఎంతో ఆశపడి, అంతింత కాదు, అంత ఇష్టపడి, నా ద్వారా ఇల్లు కట్టించుకుంది కదా ? తామిద్దరి వృద్ధాప్యం గడిచి, ఇద్దరి ముసలితనానికి తగిన ఇల్లు ఉండాలి అంటూ సవాల్ చేసింది కదా ? ప్రతి మాటకీ తన ఈ భర్తను వెనకేసుకుని వచ్చి మాట్లాడేది కదా ? తనుగా ఎప్పుడు ఇంటి విషయంలో తల దూర్చని చారిని బలవంతంగా ఇన్వాల్వ్ చేయించి, అతడి ఇష్టాయిష్టాలకూ తగినట్టు నా డిజైన్ లు మార్చింది కదా? ఇలా ఎల్లప్పుడూ జతగా ఉండి, ఇప్పుడు ఈ ముసలితనానికి ముందు కట్టుకున్నవాడిని కాదని వెళ్ళిపోవడమా ?

ఛ..... అనుకున్నాను.

దాంపత్య విరసం నాకేం కొత్త విషయం కాదు కదా? దీని గురించి ఒక థీసిస్ రాయగలిగినంత ఎక్స్ పర్ట్ ని నేను. ఒకటి, రెండు సార్లు కాదు సరిగ్గా మూడు సార్లు చీలికలు చూపి కూలిపోయిన పెళ్ళిళ్ళలో ఇరుక్కుపోయినవాడికి అనుభవానికి కొరతేమిటి ? లేదా, సంసారమే అచ్చిరాదని నుదుట రాసుంటే ఇంకేం చేసేది? నిజం చెప్పాలంటే ఎంత సులభంగా ఈ ఆడవాళ్ళను పోగొట్టుకున్నానో అంతే సులభంగా సంపాదించుకున్న వాడిని నేను. విడాకుల డిక్రీ రాక ముందే ఇంకో అమ్మాయితో తిరిగినవాణ్ణి. కొన్ని సార్లు కోర్ట్ హియరింగ్ మిస్ చేసి కొత్త తేదీ తీసుకున్నవాణ్ణి. ఒకటి రెండు సార్లు నా కేసును వాదించిన ఆడ లాయరే నాతో సరసాలకు దిగిందీ ఉంది..... అది సరే. అదెలా వున్నా విడాకులు విడాకులే కదా? అన్నాక దాంతో పాటే వచ్చే బాధ మాత్రం తక్కువదా? అది అకస్మాత్తుగా తెచ్చిపడవేసే మానసిక గాయం తక్కువదా? ఒక ఆడదానితో శారీరికంగా కలిసినట్టే మానసికంగానూ కలిసినాక, శరీరాన్ని వెనిక్కి తీసుకున్నట్టు మనస్సును తీసుకోగలమా? అంటుకున్న తర్వాత అది లేనే లేదనేటట్టుగా ఉన్నదున్నట్టు వదిలేయగలమా? మరి, విడిపోయేటప్పుడు ఎవరెవరి భాగాలకు రావలసిన లెక్కలూ ఉంటాయిగా? ఎవరికేం రావాలి, ఎవరికేం ఉండిపోవాలి..... అనే సాధారణ వ్యవహారాలే కాకుండా. ఎవరు తప్పు, ఎవరు కరక్టు, ఎవరు తక్కువ ఎవరు ఎక్కువ అంటూ ఎన్నుంటాయి? ధత్తెరికీ.......

ఎందుకైనా అడిగానో అని నేను పరితపిస్తూ ఉండగానే, కర్నల్ చారి " చలో, నేనిక బయలుదేరుతాను శక్తీ.... పొద్దున్నే బయలుదేరాను " అంటూ మూతి పైని మాస్కును మరోసారి క్రిందికి దించుతూ ఒక అడుగు ముందువేసి " నన్ను బాగా గుర్తు పెట్టుకోండి. ఈ పాడు మాస్కు వలన ఎవరు ఎవరని అర్థం కాదు..." అంటూ నవ్వుతూనే చెప్పి, మాస్కును మరోసారి ముక్కుదాకా ఎగబ్రాకించి, "రైట్ సీయూ..."అంటూ వెళ్ళిపోతూ ఒక రెండడగులు వేసిన వాడు – ఏదో గుర్తొచ్చినవాడిలా, అక్కడే నిలబడి " ఐ మెట్ యువర్ వైఫ్ టూ...." అని చెప్పేశాడు.

నాకు గుండె ఝల్లుమంది. " వ్... వేర్?" అంటూ వెర్రివెర్రిగా అడిగాను.

" జస్ట్ నౌ... " అంటూ పెద్దగా ఊపిరి వదిలి " కానీ ఆమెకు కూడా నేనెవరని అర్థం కాలేదు"

"...?!"

నేను ఆశ్చర్యాతిరేకంలో కొట్టుకుంటున్నప్పుడు కర్నల్ చారి, నేరుగా నా వైపుకు దీర్ఘంగా చూసి " ఆమెకు నేను ఎవరని డీటైల్స్ చెప్పండి శక్తీ.... నేను వస్తాను ..." అంటూ చెప్పేసి వెళ్ళిపోయాడు.

కాదు... తెలిసిన మనిషి కాదు, సరిగ్గా ఎవరని కూడా తెలియని వ్యక్తి ఇలా, అకస్మాత్తుగా ఎదురై " నీ భార్య నన్ను గుర్తు పట్టలేదు. ఆమెకు కాస్త నా గురించి చెప్పు..." అని చెప్పి, ఎలా కనబడ్డాడో అలానే మాయమై పోతే ఏం చేసేది? అతడిని ఆపి " కర్నల్ చారీ ! నేను కూడా నీ మాదిరే విచ్ఛేదితుణ్ణయ్యా– ఒకటి రెండు సార్లు కాదు, మూడు చెదరిన పెళ్ళిళ్ల సర్దార్ ను నేను. ఇప్పుడు చెప్పు. నా ఏ పెళ్ళాం నీకు ఎదురైంది ?" అనగలమా ? నన్ను వదిలిపెట్టి వెళ్ళిన ముగ్గురు భార్యలలో నిక్కచ్చిగా ఎవర్ని చూశావో చెప్పు... అంటూ స్పష్టీకరణ అడగ్గలమా ? లేదా, అతడు నా ముగ్గురిలో ఒక్కరిని నిజంగా చూసుంటాడా? దేవుడా..... దీనికంటే విచిత్రమైన సంగతి వేరొకటుంటుందా ? పోనీ, నాకైనా ఈ ముగ్గురిలో ఏ ఒక్కరైనా తిరిగి కలిసే యోగమే ఉంటే, అకస్మాత్ అది అదృష్టమే అయితే... దానికొక వేళా పాళా అక్కర్లేదా ? వ్యాక్సినేషన్ క్యూలో నా వంతుకోసం కాచుకున్న ఆస్పత్రిలో ఇలా ఒక విచిత్రమైన సన్నివేశం కలగాలా?

ఛుత్...

నిల్చున్న చోటునుండే " వెల్నెస్ కేర్' విశాలమైన లౌంజ్ అంతా పరికించాను. సుమారు పాతిక మంది ఉండుంటారు. అది చాలదన్నట్టు అందరూ ఒకలాగే కనబడ్డారు. ఆడవాళ్ళైనా, మగవాళ్ళైనా ఒకే రకం దుస్తులు వేసుకునే ఈ ఇరవై ఒకటో శతాబ్దపు యుని సెక్స్ సంప్రదాయంలో ఎవరెవరన్నది గుర్తు పట్టడమే కష్టం. అలాంటప్పుడు తన స్వంత జీవితమే లేని ఒక సూక్ష్మాణువు లింగాతీతంగా అందరికీ ఈ ముఖ కవచాన్ని అతికించిన సందర్భంలో, ఎదురుగా కనిపించిన వారు ఆడా, మగా అని తెలుసుకోవడమే కష్టమయ్యింది. వీరిలో ఎవరు కర్నల్ చారి చెప్పిన నా భార్య అనే ఆలోచన ముందుగా వచ్చింది.

నేను శార్వరి అండ్ కర్నల్ చారివాళ్ళ ఇంటి పనిని ఒప్పుకుంది ఇరవై మూడు ఇరవై నాలుగు సంవత్సరాల క్రితం. అప్పుడే అవిస్మరతో నా పెళ్ళి జరిగింది. అవిస్మర నాకు యునివర్సిటిలో జూనియర్ గా ఉండింది. ఏదో సాకులతో నా పైన పడుతూ ప్రేమను సాధించింది. రెండు సంవత్సరాల పాటు ఉత్కటమైన కోర్టింగ్ కూడా జరిగింది. పోతే, పెళ్ళికి తనకంటే నేనే తొందర పెట్టాను. తాళి కట్టకపోతే ఎక్కడ మిస్ అవుతుందో అని భయపడి పెళ్ళాడడమే తప్పయిపోయింది. ఆరో నెలలో ఇల్లు వదిలి వెళ్ళిపోయి లాయర్ నోటీస్ ఇచ్చింది. ఈ అవిస్మరతో పెళ్ళి రద్దయిందని డిక్రి రావడానికి ముందే ఆర్యా, అనఘా అనే ఇద్దరు స్నేహితురాండ్రతో ఒకేసారి డేటింగ్ జరిపి, ముగ్గురి నడుమ అత్యంత ఆసక్తికరమైన త్రికోణం కనిపించి, చివరికి అనఘా తో ఘన ఘోరమైన పెళ్ళితో స్థిరపడ్డాను. ఈమె మాత్రం కరారు వాక్కుగా పంతొమ్మిది సంవత్సరాలు నాతోపాటు ఉంది. ఇద్దరూ పాలూ, చక్కెరల మాదిరి కలిసిపోయాం. అలా చూస్తే, ఇతరుల కంటే ఎక్కువగా నేను భార్య అని నిజంగా నమ్మింది ఈ అనఘనే. కానీ విధివ్రాత వేరుగా ఉంది. ఉన్నట్టుండి మిహికా నా బ్రతుకులో కాలుపెట్టింది. ఆఫీసులో ఏదో పని ఉందంటూ వచ్చిన మనిషి, నాకే తెలియకుండా నా మనసును కూడా ఆక్రమించింది. నాకు జూనియర్ గా వచ్చిన మనిషి నన్నే ఏలేసింది. చివరికి అనఘా తనుగానే నన్ను ఈమెకు ఇచ్చేసింది. తనా లేక ఆమెనా అనే సందిగ్ధానికి తావివ్వకుండా, మనసును బాధపెట్టకుండా తప్పుకుంది. సరే. ఒక ఆరేడు నెలలు కలిసున్న మిహికా, ఈ కరోనా మొదటి లాక్ డౌన్ మధ్యలో ఉన్నట్టుండి ఒక రోజు ఇల్లువదిలి వెళ్ళిపోయింది. తిరిగి రానేలేదు. ఎందుకు వెళ్ళిపోయిందో కూడా అర్థం కాలేదు. కోవిడ్ మొదటి అలంతా అయిపోయి, రెండోది అకస్మాత్తుగా వచ్చిన ఈ వేళ వరకూ కూడా – ఈమె అడ్రస్ తెలియదు.

అయ్యో ! ఈ గోడుకు అంతు లేదా ? ఈ బెంగ కూడా అతి క్రూర వైరస్ మాదిరిగానే ! తను ఉండీ లేనట్టు చుట్టుముట్టి పొంచుండి, కాచుకుని, కుట్ర పన్ని, అవకాశం దొరికితే చాలు, లోపలికి దాఖలయ్యి, గుండెలో గూడు కట్టుకుంటుంది. లోపల దుఃఖాన్నుంచేసి, దగ్గు, ఆయాసం మాత్రం బయటికి రప్పిస్తుంది. తాను మాత్రం ఉండనే ఉంటుంది.

ఇక, లౌంజ్ లో ఎవరూ నన్ను గమనిస్తున్నట్టు అనిపించలేదు. కర్నల్ చారి చెప్పింది నిజమే అయ్యుంటే– ఆవిడెవరో ఒక్కరైనా నా వైపు చూడాలి కదా? వృథా ఏదేదో చెప్పి, నాలో కుమ్మరి పురుగును వదిలేసి వెళ్ళాడు.... ఛ.... అది సరే. అతడికి నా భార్య ఎవరు అని తెలుసా? నేనే అతడ్ని సరిగా చూడలేదన్నాక, అతడు నిజంగా నా భార్యను చూసుంటాడా ? లేదా, ఊరకే కంగారు పడ్డాడా ? ఒకవేళ చూసుంటే అవిస్మరను చూసుండాలి, అనఘాను చూసే ఛాన్సే లేదు. ఇక మిహికా ఇటీవలిది కదా ? మరి ఈయన మాటను ఎలా నమ్మడం?

మనసులో ఇలా, ఎన్నో లెక్కలు వేసుకుంటున్నాను, ఎక్కడ్నుంచి ఊడిపడిందో ఏమో – ఎవరో ఒకామె ఉన్నట్టుండి నా ఎదుట నిలిచింది. గాలి తన లోపలిదంతా చిలికేసి రూపు దాల్చినట్టు కనిపించింది. " స్స.. స్సారిరా! " అంది. "నాకే

మయ్యిందో ఏమో తెలీదు. ఆ టైమే అలాంటిదనుకో. విరామం లేకుండా ఇంట్లోనే గడపడం ఎవరి తరం చెప్పు? డిప్రెసింగ్ కదా? ఎంత సేపని నన్నునువ్వు, నిన్ను నేను చూసుకుంటూ కూర్చుంటాం చెప్పు! ఇప్పుడు చూస్తే మరో లాక్ డౌన్ అంటున్నారే.... ఛూ.... ఇంట్లోనే ఉండి చాలయిపోయింది నాకు శక్తీ..... ఏమీ చెయ్యకుండా అలా ఊరికే కూర్చోవడం ఒక రోగం కాదా ఏమిటి? అదీగాకుండా, బయట ప్రజలు పురుగుల మాదిరి చనిపోతున్నారు కదా! రేపు నువ్వు కానీ, నేను కానీ ఈ మహమ్మారికి బలవచ్చు కదా ! నాకైతే భయంగా ఉంది శక్తీ.... తిరిగి వచ్చేస్తాను నేను... వద్దు అనద్దురా ! ప్లీస్ టేక్ మి హోమ్. ప్లీస్... టెల్ మి.. విల్యూ ?"

" మి.....మి.... మిహీ..." పేరుతో పిలవడానికి కూడా తడబడుతుండగా, ఏమయ్యిందని అర్థమవక ముందే... ఆ అమ్మాయి నన్ను కావిలించుకుని మొహమంతా ముద్దులతో నింపసాగింది.

దేవుడా..... ఈ అమ్మాయి మాస్కు వేసుకోలేదా ! ఇప్పుడెలా మరి.... అనుకున్నాను.

" ఇంటికి తీసుకెళ్తావా లేదా ? చెప్పు....."

" కాదు మిహీ ! ఇల్లు వదిలి వెళ్ళిపోయింది నువ్వు. ఎందుకు వెళ్ళిపోయావో చెప్పలేదు... " ఆమెను హత్తుకునే అన్నాను.

" కాదురా ! దేశమంతా లాక్ డౌన్ పెట్టారు కదా దానికి ఎందుకు అని కారణం చెప్పారా? చెప్పు శక్తీ ! అది సరే అంతకు ముందు డిమానెటైజెషన్ కు కారణం చెప్పారా ? ఎందుకో నాకు చాలా భయమేస్తుంది రా...."

ఈ అమ్మాయి వీపు నిమురుతూనే లౌంజ్ లో అవిస్మరో, అనఘో కూడా ఉన్నారేమో అనిపించింది. లౌంజ్ అవతల కర్నల్ చారి కారెక్కి వెళ్ళిపోవడం కనిపించింది. అది అతడే అని అతడి మూతికంటిన కాషాయ రంగు ఘోషించింది.

★★★

(వచ్చే నెల మరొక కస్తూరి కన్నడ కథ)

COMMENTS